

LIBRIS

We know
books.

„O experiență cu totul deosebită.”

The Washington Post

„Zeul în flăcări este o carte excelentă, iar trilogia în ansamblu este o capodoperă. Peste decenii, sunt sigur că Războiul macului se va dovedi a fi una dintre cele mai influente serii fantasy ale epocii moderne.”

Grimdark Magazine

„Un sfârșit incredibil pentru o trilogie epică. Îmbinând paralele istorice din trecutul Chinei, teme războiului, politici și colonialismului sunt echilibrate cu personaje teribile și o lume uimitoare.”

Library Journal

„O lectură captivantă, provocatoare și un final potrivit pentru una dintre cele mai palpitante trilogii apărute în ultimii ani.”

thefantasyinn.com

„O concluzie întunecată și devastatoare care își transcende rădăcinile în fapte istorice pentru a examina adevăruri brutale.”

Kirkus Reviews

„În încheierea emoționantă a trilogiei sale complexe, Kuang pune în lumină prețul devastator și sacrificiile pe care războiul le cere din partea tuturor celor implicați.”

Booklist

„Sfârșitul unei serii care are reputația de a fi plină de acțiune sângeroasă și brutală, intrigi elaborate, tensiune, confruntări, înșelătorii, revelații bruște și catharsis emoțional.”

sfandfreviews.blogspot.com

R.F. KUANG

ZEUL ÎN FLĂCĂRI

Traducere din limba engleză și
note de Laura Ciobanu

PALADIN

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
Partea I	17
Partea a II-a	233
Partea a III-a	453
<i>Epilog</i>	713
<i>Personajele principale</i>	717
<i>Mulțumiri</i>	719

CAPITOLUL 1

Încheietura mâinii lui Rin pulsa de durere.

În dimineața unei ambuscade, aerul părea întotdeauna diferit, ca și cum electricitatea reziduală a unei furtuni ar fi gonit pârâind prin ea și prin fiecare soldat din jur. Rin nu simțise niciodată o asemenea energie când luptase pentru republică. La început, soldații lui Yin Vaisra fuseseră profesioniști devotați: încruntați, aprigi, veniți să facă o treabă și să plece. Spre final, fuseseră îngroziți. Disperați.

Soldații Coaliției Sudice erau însă *furioși* și numai această forță îi susținuse în săptămânile extenuante ale instrucției de bază, transformându-i rapid în ucigași competenți, deși nu cu mult timp în urmă majoritatea nici nu puseseră mâna pe o sabie.

Ajuta și faptul că războiul lor era unul personal. Khudla nu era așezarea lor, dar se afla în provincia lor și toți cei din Provincia Maimuței avuseseră de îndurat aceleași suferințe sub ocupația muganilor. Dezrădăcinare, jaf, viol, omor, genocid. În toată regiunea avuseseră loc o mie de masacre de proporțiile celui din Golyn Niis și nimănui nu-i păsase, fiindcă nimeni din republică sau din imperiu nu se sinchisise vreodată de Sud.

Totuși, unii dintre sudiști supraviețuiseră ca să-și răzbune morții și aceștia erau bărbații și femeile ce alcătuiau trupele lui Rin.

Pe măsură ce minutele treceau, rândurile strânse vibrau de nerăbdare ca niște ogari smucindu-se în lese. Și încheietura

lui Rin o ustura ca un paratrăsnet, un milion de mici fiori de durere care-i goneau spre cot în fiecare secundă.

— N-o mai freca! o mustră Kitay. O faci să se irite.

— Mă doare, spuse ea.

— Pentru că o freci. Las-o în pace și o să se vindece mai repede!

Rin își trecu degetele peste pielea crăpată și neregulată ce-i acoperea osul încheieturii, acolo unde ar fi trebuit să se continue cu mâna dreaptă. Strânse din dinți, încercând să se opună impulsului de a-și înfige unghiile în pielea pe care o scărpina până la sânge.

Mâna îi fusese amputată în noaptea când ajunseseră în Portul Ankhiluun. În acel moment, după două săptămâni pe mare, se cangrenase și numai că nu putrezise. În ciuda strădaniilor medicului Crinilor Negri de a steriliza rana, în pielea ei rămăseseră atâtea puncte expuse, încât era de mirare că infecția nu urcase mai mult pe braț. Operația nu durase mult. Medicul personal al lui Moag amputase mâna lui Rin, curățase carnea putrezită și îi cususe îngrijit un pliu de piele peste osul dezgolit.

Rana se vindecase destul de bine, dar când Rin încetase să mai ia laudanum, încheietura devenise sursa unei suferințe de neîndurat. În fiecare oră, dureri-fantomă îi străbăteau degetele pe care nu le mai avea. Uneori erau atât de puternice, încât lovea cu mâna în perete ca să acopere junghiurile acelea cu o durere mai mare, numai pentru a-și aminti că mâna nu-i acolo. Durerea era imaginară. Și nu putea domoli o durere care exista numai în mintea ei.

— O să-ți dea sângele, zise Kitay.

Rin reîncepuse să se scarpine, fără să se gândească la ce face. Își cuprinse ciotul în palmă și-l strânse tare, încercând să alunge mâncărimea cu ajutorul apăsării brutale.

— Mă scoate din minți! Nu-i numai mâncărimea, ci și degetele. Mi se pare că încă le simt și că mi le înțepă cineva cu o mie de ace, numai că nu pot face nimic în privința asta.

— Cred că înțeleg. Uneori simt și eu mici junghiuri din senin. Ceea ce-i ciudat, dacă te gândești bine – eu sunt ăla care are degete, însă durerea vine de la tine.

Înainte operației, se temuseră că prin tăierea mâinii drepte cangrenate ar putea s-o reteze și pe a lui Kitay. Nu cunoșteau limitele legăturii-ancoră. Știau că moartea unuia ar însemna moartea ambilor. Fiecare simțea durerea celuilalt și rănilor unuia se manifestau pe trupul celuilalt sub forma unor cicatrici palide, abia vizibile, dar nu știuseră ce înseamnă asta în cazul unei amputări.

Însă până în momentul debarcării în Ankhiluun, infecțiile lui Rin se agravasera într-atât, încât durerea devenise insuportabilă pentru amândoi și Kitay afirmase scrâșnind din dinți că dacă Rin nu-și taie mâna, o să i-o smulgă el.

Spre marea lor ușurare, mâna lui rămăsese intactă. În jurul încheieturii îi apăruse o linie albă, reliefată ca o brățară, acolo unde fusese făcută incizia, dar degetele lui funcționau, deși erau cam țepene. Uneori Rin observa că el se chinuie să țină pensula cu cerneală și că dimineața îi ia mai mult timp să se îmbrace. Totuși, încă avea mâna și, deși tânăra fusese ușurată, nu putea să nu simtă o invidie constantă.

— Poți s-o vezi?

Își flutură încheietura către el.

— O mică mână-fantomă?

— Ar trebui să-ți prinzi un cârlig, propuse el.

— Nu-mi pun niciun afurisit de cârlig!

— Atunci un tăiș. Poate că așa o să-ncepi să exersezi.

Ea îi aruncă o căutătură iritată.

— O să m-ocup de asta.

— N-o să ajungi niciodată să te ocupi de asta. Dacă te mai porți mult așa, prima dată când o să pui mâna pe o sabie va fi și ultima!

— N-o să am nevoie de...

— Știi bine că s-ar putea să ai. Rin, gândește-te ce s-ar putea întâmpla când...

— Nu acum! se răsti ea. Nu vreau să vorbesc despre asta acum!

Detesta antrenamentele cu sabia. Detesta să bâjbâie cu stânga, făcând mișcări greoaie pe care odinioară le executase pe negândite cu dreapta. Se simțea neajutorată, proastă și inadecvată și petrecuse mult timp încercând să se convingă că nu mai este neputincioasă. Prima dată când pusese mâna pe o sabie, la o săptămână după operație, brațul stâng îi tremurase, atât de slab și de stângaci, încât trântise arma pe jos scârbită. Nu putea îndura să se mai simtă așa.

— Înțeleg care-i problema, spuse Kitay. Ești nervoasă.

— Eu nu sunt niciodată nervoasă.

— Rahat! Ești îngrozită. De-aia te agiți. Ești speriată.

„Și pe bună dreptate”, își zise Rin.

Brațul ei dureros nu era problema, ci doar un simptom. Ea căuta ceva, orice, care ar putea merge prost. Poate că poziția le fusese compromisă. Poate că muganii aflaseră de venirea lor.

Sau poate c-aveau să piardă, pur și simplu.

Până acum nu se mai confruntase cu o apărare atât de bine organizată. Muganii din Khudla știau că trupele lui Rin se apropie. Erau în gardă de zile bune. Și mai știau că acum trebuie să se teamă de atacurile nocturne, deși majoritatea trupelor de ambuscadă nu ar fi îndrăznit să lanseze o operațiune atât de riscantă fără lumină suficientă. Acesta nu avea să fie un raid ușor și devastator.

Rin nu-și putea însă permite să dea greș azi.

Khudla era un test. Se milogise pe lângă Căpetenia Maimuței, cerându-i un post de comandă încă de când evadaseră din Arlong, numai pentru a i se spune în mod repetat că nu poate conduce în luptă o formațiune militară până nu capătă experiență. Azi, în sfârșit, o pusese la conducere.

Eliberarea Khudlei era misiunea ei și numai a ei. Până Rin acum luptase precum o unitate compusă dintr-o persoană, un colos de foc pe care Coaliția Sudică îl aruncase în bătălie ca pe o rachetă cu bătaie lungă. În momentul de față, ea conducea o brigadă formată din câteva sute de oameni.

Acești soldați luptau sub comanda lui Rin. Asta o îngrozea. Dacă mureau în vreme ce ea se afla la comandă?

— Am planificat totul în cele mai mici amănunte, zise Kitay. Straja se schimbă la fiecare treizeci de minute.

Recapitulaseră totul de zeci de ori, dar el repeta ca s-o calmeze.

— O să-ți dai seama de asta pentru că se vor schimba vocile. Apropie-te cât poți de mult înainte de apus și lovește în timpul schimbului. Cunoști semnalele?

Tânăra inspiră adânc.

— Da.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

Ce bine ar fi fost dacă, doar spunând ceva, l-ai fi făcut să fie adevărat!

Minutele trecură târându-se. Rin privi soarele care cobora către munți parcă împotrivindu-se, ca și cum o făptură din valea de dincolo de ei l-ar fi tras în jos.

* * *

După ce Rin trezise Phoenixul pe Insula Speer și pusese capăt celui de Al Treilea Război al Macului, Federația Mugen nu predase oficial armele. Împăratul Ryohai și urmașii săi

fuseseră transformați pe loc în statuete de cărbune îngropate sub mormane de cenușă. Nimeni din familia imperială mugană nu supraviețuise ca să negocieze pacea.

De aceea nu existase niciun armistițiu, nu se încheiase niciun tratat. Generalii mugani nu oferiseră o hartă cu amplasarea trupelor lor și nu-și predaseră armele comandanților nikara. În schimb, toți soldații supraviețuitori ai federației aflați pe continent deveniseră pericole ambulante – soldați rătăcitori extrem de bine pregătiți, fără misiune și fără patrie. Yin Vaisra, fosta Căpetenie a Dragonului și președintele proaspăt ales al Republicii Nikara, s-ar fi putut descotorosi de ei cu luni în urmă, însă îi lăsase să-și facă de cap pentru a-și submina propriii aliați, ca parte a unei strategii pe termen lung de întărire a controlului asupra Imperiului Nikara ce se prăbușea. Acum, aceste companii răzlețe se organizaseră în câteva bande mari, independente, care terorizau sudul țării. Practic vorbind, nikara și muganii se războiau în continuare. Chiar și fără sprijinul insulei în formă de arc, muganii colonizaseră Sudul în doar câteva luni. Și Rin le-o îngăduise, obsedată de insurecția lui Vaisra, în timp ce ade-văratul război se purta acasă.

Dezamăgise Sudul o dată. N-avea s-o mai facă.

— Kazuo zice că navele tot vin, rosti în mugană o voce de băiat, subțire și stridentă.

— Kazuo i-un idiot! spuse tovarășul său.

Rin și Kitay stăteau pe vine, ascunși în iarba înaltă. Se furișaseră suficient de aproape de tabăra muganilor ca să-i audă pe membrii patrulelor trâncănind ca să treacă timpul. Sunetul vocilor joase răzbătea până departe prin aerul nemișcat al nopții. Totuși, mugana lui Rin era ruginită după mai bine de un an de nefolosire și era silită să-și forțeze auzul ca să înțeleagă discuția.

„Limba asta-i ca bâzâitul unor insecte”, se plânsese odinioară Nezha, pe vremea când erau niște copii prostuți

îngrămădiți într-o sală de clasă din Sinegard și încă nu-și dăduseră seama că războiul pentru care se pregătesc nu era unul ipotetic.

Nezha detestase cursurile de mugană, își aminti Rin. Nu înțelegea limba când era vorbită în ritmul ei normal, rapid, așa că petrecea fiecare curs batjocorind-o, vorbind într-o pășarească ce suna asemănător cu o propoziție reală și făcându-și colegii să râdă.

„Cri-cri-cri”, zicea el și reproducea printre dinți zgomote ca de insecte pe fugă. „Ca niște gândăcei.”

„Ca greierii”, își spusese Rin. La țară așa începuseră să le spună muganilor. Tânăra nu știa dacă este o poreclă nouă sau o insultă veche, reciclată din vremuri anterioare nașterii ei. Nu ar fi fost surprinsă să fie așa. Istoria se mișcă în cerc, știa asta prea bine de-acum.

— Kazuo a zis că navele au început să sosească în porturile din Provincia Tigrului, rosti prima voce pe care o auzise ea, vocea băiatului. Trag la mal în umbră și ne transportă înapoi puțini câte puțini...

Al doilea soldat pufni:

— E vrăjeală. Dacă s-ar face așa ceva, am fi aflat până-acum.

Urmă o tăcere scurtă. Cineva se foi în iarbă. Rin își dădu seama că membrii patrulei stăteau culcați. Poate se uitau la stele. Era o prostie din partea lor, o iresponsabilitate. Însă vocile păreau ale unora foarte tineri – nu soldați, ci copii. Chiar nu-i ducea mintea?

— Luna arată altfel aici, spuse cu nostalgie primul soldat.

Rin recunoscuse propoziția. O învățase la Sinegard – era o veche zicere a muganilor, un aforism provenit dintr-o legendă despre un luntraș care, fiind îndrăgostit de o femeie ce trăia pe o stea îndepărtată, construise un pod între cele două lumi ca să se poată, în sfârșit, îmbrățișa.

„Luna arată altfel aici.” De fapt, făcea aluzie că vrea să plece acasă.

Muganii vorbeau tot timpul despre întoarcerea acasă. Auzea asta ori de câte ori îi spiona. Vorbeau despre casa lor ca și cum ar mai fi existat, ca și cum insula-arc ar fi fost un paradis frumos unde s-ar fi putut întoarce cu ușurință, numai dacă vasele ar fi venit în port. Vorbeau despre mamele, tații, surorile și frații care îi așteptau pe țarm, cruțați, nu se știe cum, de râurile de lavă topită.

— Mai bine te-ai obișnui cu luna asta, spuse al doilea membru al patrulei.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât păreau mai tineri. Rin își imaginează fețele lor. Vocile o duceau cu gândul la membre slăbănoage și buze superioare acoperite cu puf. Nu puteau fi mai vârstnici decât ea – probabil abia trecuți de douăzeci de ani sau poate chiar mai tineri.

Își aminti cum se luptase cu un băiat de vârsta ei în cursul asediului Khurdalainului, care părea să se fi petrecut cu o veșnicie în urmă. Își aminti fața lui lată ca o lună și mâinile moi. Își aminti cum îi ieșiseră ochii din orbite când își înfipsese sabia în pântecul lui.

Pesemne că băiatul fusese cumplit de speriat. Pesemne că fusese la fel de înspăimântat ca ea.

Îl simți pe Kitay încordându-se.

— Nici ei nu vor să fie aici.

El îi zisesese asta cu săptămâni în urmă. Îi interogase pe unii dintre prizonierii lor mugani și ajunsese să-i compătimească mai mult decât îi convenea lui Rin.

— Sunt niște copii. Un sfert dintre ei sunt mai tineri decât noi doi și nu s-au înrolat în războiul ăsta. Majoritatea au fost smulși din casele lor și aruncați în tabere de instrucție crude pentru ca familiile lor să n-ajungă la închisoare sau să moară de foame. Nu vor să omoare, vor pur și simplu să se ducă acasă.

Însă casa lor nu mai exista. Băieții ăștia nu aveau unde să se refugieze. Dacă porțile reconcilierii fuseseră deschise vreodată, dacă existase cândva opțiunea de a-i repatria pe soldații inamici și de a începe discuțiile despre pace, Rin le închisese cu mult timp în urmă.

Un abis imens de vinovăție, prietena ei mereu credincioasă, i se căscă în adâncul minții.

O alungă.

Se descurcase de minune să-și îngroape amintirile. Era singura cale de a rămâne întreagă la minte.

„Copiii pot fi ucigași”, își aminti ea. „Băieții pot fi monștri.”

Războiul încețoșase mult prea tare granițele. Orice soldat mugan care îmbrăcase vreodată o uniformă era complice și Rin nu avea răbdarea necesară pentru a-i separa pe vinovați de nevinovați. Justiția speerană era absolută. Răzbunarea ei – decisivă. Nu avea timp să se gândească la ce ar fi putut fi. Trebuia să-și elibereze pământul natal.

Încheietura începuse s-o doară din nou. Expiră lent, închise ochii și recapitulă în minte planul lor de atac, într-o încercare de a-și domoli nervozitatea.

Își plimbă degetele pe cicatricile de pe abdomen. Le îngădui să poposească în locul unde mâna lui Altan se gravase pe pielea ei ca o pecete cu fierul roșu. Și-i imaginează pe băieții aflați în patrulare și-i transformă în ținte.

„Am ucis milioane ca voi”, își spuse ea. „A devenit o rutină. O nimica toată.”

* * *

Soarele era un punctuleț stacojiu, cu creștetul abia vizibil deasupra creștelor munților. Patrulele făcuseră schimb. Pentru moment câmpia era pustie.

— A sosit timpul, murmură Kitay.

Rin se ridică în picioare. Se priviră, cu mâinile împreunate între ei.

— În zori, zise ea.

— În zori, aprobă el.

Kitay își puse mâinile pe umerii tinerei și o sărută pe frunte. Era maniera lor obișnuită de a se despărți, felul în care își transmiteau tot ce nu rosteau niciodată cu glas tare. „Luptă bine! Ai grijă de noi! Te iubesc!”

Fiecare rămas-bun era probabil mult mai dificil pentru Kitay, care își miza viața pe a lui Rin ori de câte ori ea punea piciorul pe câmpul de luptă.

Rin își dorea să nu aibă vulnerabilitatea asta. Dacă ar fi putut reteza acea parte din sufletul ei care îl punea în pericol pe Kitay – și care era pusă în pericol de Kitay –, ar fi făcut-o.

Totuși, faptul că viața lui era în joc o stimula în timpul luptei. O făcea mai ageră, mai prudentă, mai puțin predispusă să riște și mai înclinată să lovească brutal și iute când se ivea prilejul. Nu mai lupta alimentată de furie pură, ci în așa fel încât să-l protejeze pe el și descoperise că asta schimba totul.

Kitay încuviință pentru ultima oară, apoi dispăru printre rândurile de soldați.

— El rămâne întotdeauna în urmă? întrebă ofițerul Shen.

Lui Rin îi plăcea de ea. Originară din Provincia Maimuței și veterană a ultimelor două Războaie ale Macului, Shen Sainang era directă, eficientă și pragmatică. Detesta facțiunile, ceea ce explica poate de ce se număra printre puținii ofițeri care se oferiseră voluntar s-o urmeze pe Rin în prima ei bătălie în calitate de comandant. Rin îi era recunoscătoare.

Însă Shen observa prea multe. Și mereu punea prea multe întrebări.

— Kitay nu luptă, răspunse Rin.

— De ce? N-a fost pregătit la Sinegard?

Fiindcă Kitay era unica legătură a lui Rin cu cerurile. Fiindcă Kitay trebuia să se afle într-un loc sigur și liniștit pentru ca mintea lui să poată funcționa ca un canal între Rin și Phoenix. Pentru că, de câte ori Kitay era expus pericolului, șansele ca Rin să moară se dublau.

Acesta era cel mai mare secret al lui Rin. Să fi știut Căpetenia Maimuței că Kitay este ancora ei, ar fi cunoscut singura metodă de a o ucide. Și Rin nu se încredea în el sau în Coaliția Sudică suficient cât să le ofere o asemenea șansă.

— Este un strateg pregătit la Sinegard, spuse Rin, nu un soldat de rând.

Shen nu părea convinsă.

— Poartă sabie, ca și cum ar fi.

— Da, și mintea lui e mai prețioasă decât sabia aia, zise Rin tăios, punând capăt discuției apoi făcu semn către Khudla. A sosit timpul!

Adrenalina îi gonia prin vene. Bătăile propriiei inimi începură să-i răsună în urechi ca o numărătoare inversă până la începerea măcelului. De jur împrejurul satului, opt perechi de ochi erau ațintiți asupra lui Rin – opt lideri de detașamente, la pândă în punctele lor de observație, așteptând flacăra.

În cele din urmă, Rin zări un șir de soldați mugani ce înainta pe câmp. Asta era – se schimba garda.

Ridică mâna stângă și dădu semnalul: o șuviță subțire de foc se înalță până la trei metri deasupra capului ei înainte să se stingă.

Câmpia începu să freacă. Soldați se revărsară dinspre fronturile nordice și estice. Năvăliră din ascunzișurile din albiile râurilor, din ravene și din păduri, ca furnicile ieșind dintr-un furnicar. Rin îi privi mulțumită. Nu conta că trupele ei erau mai puțin numeroase decât ale apărării. Muganii nici n-aveau să știe încotro să se uite mai întâi.

Auzi o serie de semnale fluierate, un indiciu clar că fiecare detașament ajunsese pe poziții. Trupele lui Shen atacară estul. Trupele ofițerului Lin se îndreptară spre nord.

Rin atacă de una singură flancul sudic.

Muganii nu erau pregătiți. Majoritatea dormeau sau se pregăteau de culcare. Ieșiră năucii din corturi și din barăci, frecându-se la ochi. Rin aproape că izbucni în râs la vederea expresiei uniforme de oroare ivite pe fețele lor când văzură ce anume încălzise atât de tare aerul nopții.

Își ridică brațele. Aripi luminoase, înalte de trei metri, îi răsăriră pe umeri.

Kitay o acuzase cândva că face paradă, sacrificând eficiența pentru a obține atenție.

Ce conta? Subtilitatea era inutilă, fiindcă toți știau cine este ea. Și Rin voia ca această imagine să li se graveze pe interiorul pleoapelor, să fie ultimul lucru pe care-l vor vedea înainte să moară: o speerană și zeul ei.

Oamenii se împrăștiară dinaintea ei ca niște găini speriate. Unul sau doi avură prezența de spirit să arunce cu săbiile către ea. Erau panicați și țintiră prost. Rin înaintă cu brațele desfăcute, cuprinzând în flăcări tot ce vedea.

Țipetele începură și extazul nu se lăsă așteptat.

Rin petrecuse mult timp detestând senzațiile pe care le încerca atunci când ardea, urându-și focul și urându-l pe zeu. Nu mai era cazul. Acum putea să recunoască față de sine că-i plăcea. Îi plăcea să-și lase cele mai josnice instincte să preia controlul. Savura momentele astea.

Nu trebuia să gândească prea mult ca să cheme furia. Nu trebuia decât să-și amintească de cadavrele din Golyn Niis. De cele din laboratorul de cercetări. De Altan arzând pe dig, un final nenorocit al vieții nenorocite pe care ei i-o oferiseră.

Ura era stranie. Îi rodea măruntaiele ca o otravă. Îi încorda fiecare mușchi, iar sângele din vene îi clocotea atât de tare, încât credea că o să-i crape capul și totuși alimenta tot

ce făcea ea. Ura era ea însăși un fel de foc și dacă nu aveai nimic altceva, îți ținea de cald.

Odinioară, Rin manevrase focul ca pe o bătă, lăsând voința Phoenixului s-o controleze pe a ei, ca și cum ea ar fi fost arma, și nu invers. Odinioară nu știuse decât cum să acționeze ca o poartă pentru torentul de foc divin, dar asemenea izbucniri necontrolate erau utile numai când cineva plănuia un genocid. Campaniile de eliberare cereau precizie.

Își petrecuse multe săptămâni cu Kitay, deprinzând subtilitățile chemării focului. Învățase să-i dea formă de sabie. Să-l lanseze în șuvițe subțiri, ca pe un bici. Să-l modeleze, dându-i forma unor creaturi ce se mișcau și dansau: lei, tigri, phoenicși.

Descoperise o mulțime de metode de a ucide cu ajutorul focului. Cel mai tare îi plăcea să atace ochii. Să carbonizezi membrele dura prea mult. Trupul omenesc putea rezista de mult cu o arsură neașteptată și ea voia ca luptele să se încheie repede. De fapt, întreaga față era o țintă excelentă; părul continua să ardă mult timp și rănilor ușoare la cap îi șocau pe combatanți mai mult decât alte răni minore. Însă dacă țintea ochii, putea arde retinele, lipi pleoapele sau acoperi pielea din jur cu bășici și oricare din astea îi orbea inamicii în câteva secunde.

Întrezări o mișcare la dreapta ei. Cineva încerca s-o atace. Phoenixul chicoti. „Ce îndrăzneală!”

Cu o jumătate de secundă înainte ca soldatul să ajungă la ea, Rin își îndreptă palma deschisă spre fața lui.

Ochii îi plesniră pe rând. Un lichid vâscos i se prelinse pe obraji. Deschise gura să urle și tânăra trimise flăcările să i se reverse pe gât în jos.

Spectacolul era grotesc numai dacă îi privea pe dușmanii ei ca pe niște ființe umane, dar ea nu vedea oameni, pentru că Sinegardul și Altan o învățaseră să se detașeze. „Învață să privești și să nu vezi un om, ci un trup. Sufletul nu-i acolo.

Trupul este pur și simplu un complex de ținte diverse și toate ard atât de viu!”

* * *

„Știi de unde se trag muganii?” o întrebase Altan cândva. „Știi ce fel de rasă sunt?”

Navigau în avalul râului Murui, către Khurdalain. Al Treilea Război al Macului începuse de curând. Rin abia ieșise din Sinegard, proastă și naivă, o studentă care se lupta să priceapă că acum este soldat. Altan tocmai îi devenise comandant și ea îi sorbea fiecare cuvânt, atât de fascinată de el, încât reușea anevoie să articuleze o propoziție.

Își dăduse seama că el așteaptă un răspuns, așa că spusese primul lucru care-i trecuse prin minte:

„Sunt... ăă... înrudiți cu noi?”

„Știi cum anume?”

Ar fi putut să-i repete oricare dintre răspunsurile din manuale. Migrații provocate de secete sau inundații. Membri exilați ai aristocrației. Războaie între clanuri, datând din zilele Împăratului Roșu. Nimeni nu știa sigur. I se predaseră numeroase teorii, toate la fel de credibile. Totuși, bănuise că, de fapt, pe Altan nu-l interesa răspunsul ei, așa încât clătinase din cap.

Ghicise. El dorise să-i istorisească o poveste.

„Cu mult timp în urmă, Împăratul Roșu avea un animal de companie”, zisese el. „Era o sălbăticiune, un maimuțoi foarte inteligent pe care îl descoperise în munți. Un nenorocit urât și crud. Știi povestea?”

„Nu”, șoptise ea. „Spune-mi-o!”

„Împăratul Roșu îl ținea într-o cușcă din palatul său”, continuase el. „Uneori îl aducea să-l arate oaspeților. Le plăcea să-l vadă omorând alte făpturi. Vărau în cușca lui porci

sau cocoși și-l priveau cum îi sfășie în bucăți. Îmi imaginez că se distrau de minune. Până când, într-o bună zi, fiara a ieșit din cușca ei, a omorât cu mâinile goale un ministru, a răpit-o pe fiica Împăratului Roșu și a fugit înapoi în zona muntoasă.”

„N-am știut că Împăratul Roșu a avut o fiică”, zisese Rin prosteste.

Dintr-un motiv necunoscut, asta i se păruse amănuntul cel mai șocant. Istoria nu-i ținea minte decât pe prinți: fiii Împăratului Roșu.

„Nu știe nimeni. Probabil că el a pus să fie ștearsă din cronică după cele petrecute. A rămas însărcinată cu animalul, dar n-a găsit nicio cale să scape de fătul din pântec cât timp era prizoniera lui, așa că a dat naștere câtorva creaturi pe jumătate oameni și le-a crescut acolo, în munți. Ani mai târziu, Împăratul Roșu și-a trimis generalii să-i alunge din imperiul său și ei au fugit pe insula-arc.”

Rin nu auzise niciodată această poveste, dar era logică. Celor din neamul nikara le plăcea să-i compare pe mugani cu maimuțele. Semioameni, așa le spuneau; scunzi... deși când, în cele din urmă, tânăra văzuse cu ochii ei un soldat al federației, nu l-ar fi putut deosebi de un sătean nikara.

Apoi Altan făcuse o pauză și o privise, așteptându-i reacția.

Ea nu avusese însă decât o întrebare și nu-și dorise s-o rostească, pentru că știuse că Altan nu are răspuns la ea.

„Dacă erau animale, cum se face că ne-au ucis?”

Cine decidea cine e om și cine nu? Nikara îi credeau și pe speerani tot josnici și îi transformaseră vreme de secole în războinicii lor sclavi. Inamicul nu era om – de acord cu asta. Dar dacă era animal, trebuia să fie inferior. Dacă muganii erau inferiori, cum de ieșiseră învingători? Asta însemna că în această lume trebuia să fii jivină ca să supraviețuiești?